

- Igen, tényleg ilyesmit szoktak a szememre vetni. Én viszont azt gondolom, hogy a világ nem magától van, hanem Isten hozta létre. Istent személyes valóságként fogom fel, és azt is gondolom, hogy Jézus jól értette meg ennek az isteni személynek a szándékát, amikor azt mondta, hogy ne tégy olyasmit másokkal, amit nem kívánsz magadnak. Ne akarj gazdagabb lenni, mint a testvéred, mint a felebarátod, mint az embertársaid. Ne akarj mindent megadni a gyerekeidnek, mert majd ők is mindent meg akarnak adni a saját gyerekeiknek, ami elkerülhetetlenül viszálykodáshoz vezet. Tizenhat évig éltem a piarista rendben. Volt egy szobám, ahová akár mennyi könyvet bepakolhattam, fűtöttek rám, mostak rám, lemehettem az ebédlőbe, még zsebpénzt is kaptam. Megtanultam, hogy nem valóságos szükséglet a magántulajdon. Ilyen értelemben Marx jól gondolkodott, és azzal is tisztában volt, hogy senki se szívesen adja oda azt, ami az övé. Ezért találta ki, hogy akkor majd elveszi. Csak hát, ki viseli el zokszó nélkül, hogy elvegyék a javait? Ez ellen mindenki lázad.

Joggal.

- Teljes mértékig. Nem szeretjük, ha erőszakoskodnak velünk.

Marad a meggyőzés, miközben az emberek túlnyomó többsége a gyarapodásra és a vagyonszerzésre rendezkedett be.

- Éppen ebben rejlik a feladatunk gazdagsága és nagyszerűsége. Az egész világgal szemben kell elmagyaráznunk, hogy nincs jól ez így. És nem vagyok sértődött. A világon csak jókedvű emberek segíthetnek.

forrás: Népszabadság - 2004. január

DOMJÁN ANITA

JELET KÉRTEM A SZŰZANYÁTÓL A BOKSZBAJNOK-JELÖLT ÜZENTET KAPOTT: PAPNAK KELL LENNED!

Nem ment minden simán Dombi Ferenc úr életében az elmúlt évtizedek alatt.

Vitte a párt

- Egyáltalán nem papnak készültem, hanem tornatanárnak. Harmadik helyezést értem el az országos középiskolai bokszbajnokságon, és a párt is vitt mindenfelé. Bevallom, nem bántam, mert ezeken a rendezvényeken elszavaltam a magamét, azután el is tűnhettem. A többieknek viszont végig kellett állniuk az egészet. 1948-ban történt. Egyedül mentem haza egy ligeten keresztül, megjelent Jézus, és azt mondta: - Papnak kell lenned! Nem tudom másképpen elmondani. Nem is lehet mihez hasonlítani, mert valóságosabb volt

bármilyen földi dolognál. Jó negyedórát vitáztam is Vele, hogy nem lehet, ebből botrány lesz. Éppen akkortájt jelent meg a helyi újságban nagy betűkkel, hogy Dombi Ferencet továbbtanulásban támogatni fogja a párt. De Ő nem tárgított, s én elfogadtam, nincs mese, ha Jézus hív, pap leszek. Beszélték utóbb is városszerte: képzeljétek, a Dombi Feri, a nagy kommunista elment papnak! Én azóta, hogy beléptem a pápi szeminárium ajtaján, boldog ember vagyok.

Ég és Föld között

- Úgy tartják, az az igazi beavatott pap, aki élő kapcsolatot tart fenn az égi magasságok és a földi hívek között. Feri bácsi pont ilyen, hiszen a benne megszólaló Hang már hívek és kíváncsiskodók ezreinek adott feleletet, útmutatást. "Felsőbb utasításra" könyv alakban is megjelentek a kérdésekre érkező válaszok, amelyek száma eléri a négyezer-ötszázat. Az egyház soha nem nézte jó szemmel ténykedését. Hosszabb mellőzés után, a rendszerváltást követően ugyan engedélyt kapott arra, hogy Inárcon kiegészítő lelkipásztorként tevékenykedjék, de néhány éve onnan is el kellett jönnie. Ma nincsen plébániája, ám naponta fogad embereket, esténként pedig különböző köröket vezet. Inárc község, ahol a Hang könyvek megszülettek, állítólag azóta is visszaköveteli papját.

Ráléptem, nem fájt

- Mivel sokan jöttek hozzám, a régi állami vezetés nyomást gyakorolt, hogy állítsanak le. Persze akárhová, küldtek, a fiatalok hamar körém kezdtek gyűlni. Dobáltak is egyik helyről a másikra, hogy sehol ne tudjak gyökeret verni. Aztán idő előtt nyugdíjaztak, 1987-ben. Sem az államnak nem kellett, sem az egyháznak. És akkor még csak 58 éves voltam! Tele gözzel, energiával. Hát, mondom, mi a csuda ez, hogy senkinek nem kellek? Elmentem a szerbiai Medjugorjéba, ahol rendszeresen voltak Mária-jelenések. Jelet kértem a Szűzanyától, és meg is kaptam. Ott ugyanis több helyen eltörött a bal lábam. Három orvos vizsgált, s mindegyik úgy látta, hogy ebből nem már nem lesz láb. Én akkor azt kértem, hogy vigyenek abba a szobába, ahol Mária rendszeresen megjelent. Fél lábon egyensúlyoztam a jelenés alatt, akár a golya, és a vége felé azt éreztem, hogy megy össze a feldagadt lábam. Ráléptem, és nem fájt! Egyetlen pillanat alatt meggyógyult! Sírtam, és ugráltam örömben. Itthon fölkerestem az akkori püspököt, mert el akartam mondani, hogy milyen nagy öröm ért. Csakhogy nem valami szívélyesen fogadott. Egy darabig lépcsőházakat takarítottam, majd rendszerváltás előtt két évig remetéskedtem. Remeteségemben nagyon sok kötött imát mondtam. Sokkal többet, mint amennyi egy papnak elő van írva. Egyszer csak újra megszólalt bennem a Hang: 'Ne ezeket mond, hanem beszéljünk!' Még körül is néztem, vajon ki az. Attól kezdve akármilyen kérdést tettem fel, Ő válaszolt. Később, miután Inárásra kerültem, azt is kérte a Hang, hogy írjam le a vele való beszélgetéseket, a mások kérdésére jött válaszokat. Hát így születtek a Hang kötetek.